

WEROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

DESLLIURAMENT

—Aquesta tarda anirem al Parc. Que ens divertirem!

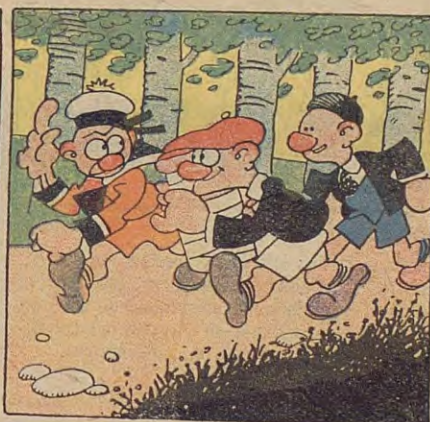
—Amb mi vindrà a passeig.
—(Adéu, companys. Quin mareig!)

I amb el seu oncle Bernat se'n va a passeig enfadat.

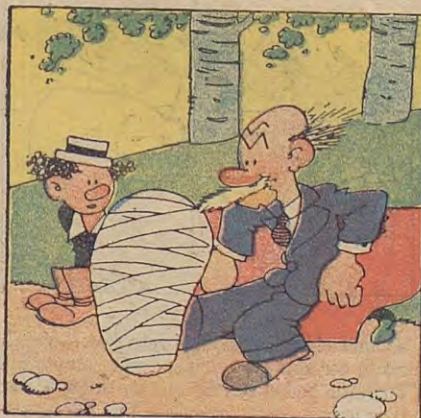
No saben com s'ho faran, però els companys el salvaran.

A la farmàcia d'en Pena compren dos quilos de bena.

Mentre dorm l'oncle Bernat al peu li han embolicat.

Quan es desperta: —Ai, Senyor, ¿què deurà ésser aquesta inflor?

Cap a cà'l metge se'n va i així el nano es deslliura.

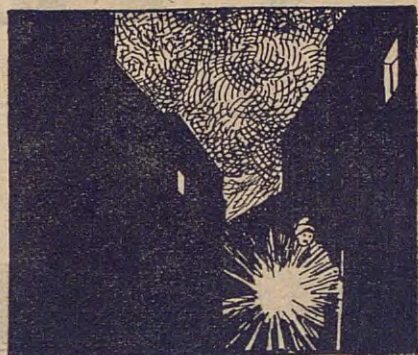

I el doctor li din: —Vaja, home, no em torni a fe aquesta broma!

:: :: L A S O R T :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

En Pocapena havia provat de fer de tots els oficis que se li havien presentat. Havia estat, primer que tot, pastor, però no li agradava perquè mai no podia baixar a ciutat ni tan sols al poble els diumenges.

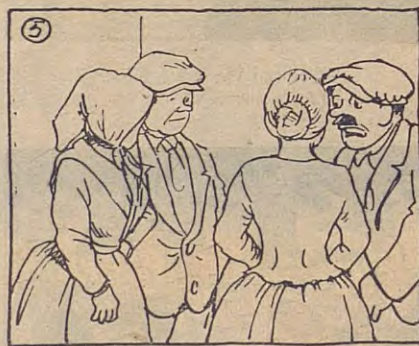
Abandonà l'ofici de pastor per a fer de

manobre i treballà dos o tres anys, fins que es convencé de què aquell ofici tenia més inconvenients que avantatges, ja que tant ajupir-se a plegar maons no podia ésser bo per l'espinada.

Es posà a fer de sereno, càrrec que l'e-

norgullia al començament, però que fet i fet i ben mirat, sols havia de servir-li per a perdre la salut, ja que la nit s'ha fet per a dormir i descansar i no pas per voltar carrers cantant l'hora als veïns.

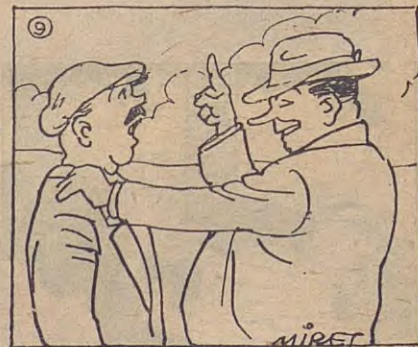
I així per a l'estil, anà prenent i deixant

tots els oficis que passaren per les seves mans. Els anys corrien, i en Pocapena mai no prosperava: era ben cert allò de «home de molts oficis, pobre segur». No sols no prosperava, sinó que cada cop estava més

malparat, fins que acabà essent un ningú, un infeliç. Cada vegada, però, es queixava amb més amargor i insistència de la seva mala sort i queixant-se de què mentre altres tenien tant quant, ell no tenia res.

Un dia va topar-se amb el manescal, i en Pocapena, com de costum, va descapdellar les seves queixes. El manescal, que era home molt enginyós, el va deixar dir, i per replicar, va dir-li:—¿Us queixeu de què no

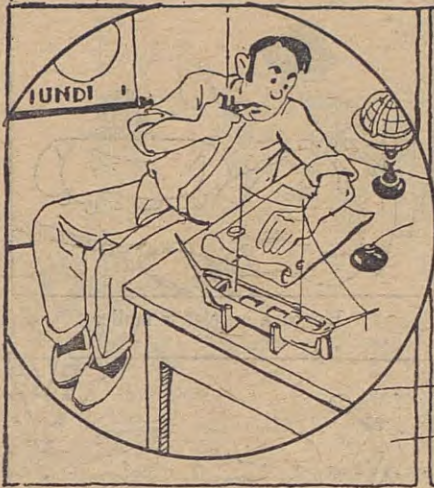

teniu res? Vejam: ¿Us deixariu tallar una mà per mil duros?—Això no!, digué en Pocapena.—I ¿us deixariu tallar el nas per altres mil?—Tampoc, féu convençut en Pocapena, tot acaronant-se l'extrem nasal.—El veterinari, continuà:—¿Us avindrieu a

deixar-vos treure els ulls per vint mil duros?—I en Pocapena, exclamà:—Això mail precisament la vista és el millor del món.—I així anà continuant fent proposicions el veterinari al desgraciat Pocapena, fins que sumà setanta mil duros. Llavors, encarant-

se amb el malcontent, li retregué:—Vajal, no sé per què us queixeu; amb setanta mil duros no podeu pas dir que no tingueu res. Sols manca donar gràcies a Déu per aquestes riqueses, tot demanant-li perdó de no saber-les emprar millor.

TRESOR CULINARI

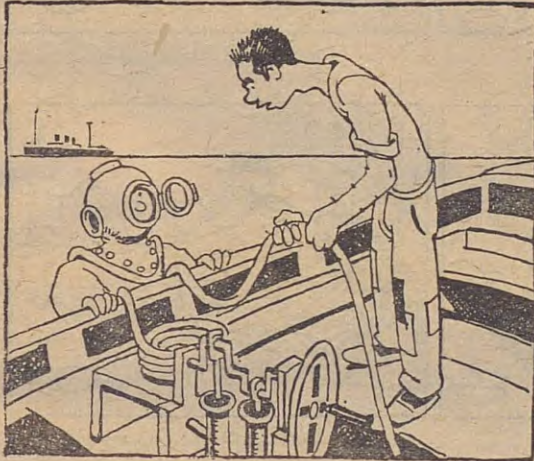
Es en Ramon Tallerina molt amic de la marina.

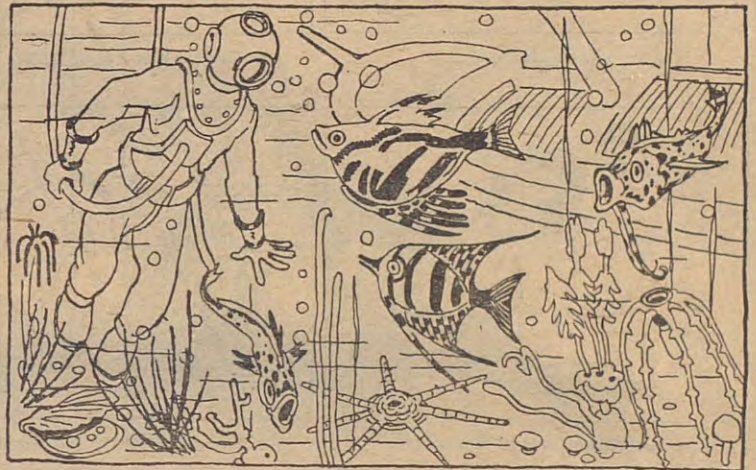
—S'enfonsà allà un bergantí carregat d'argent i or fi.

Es necessita valor per trobar tan ric tresor.

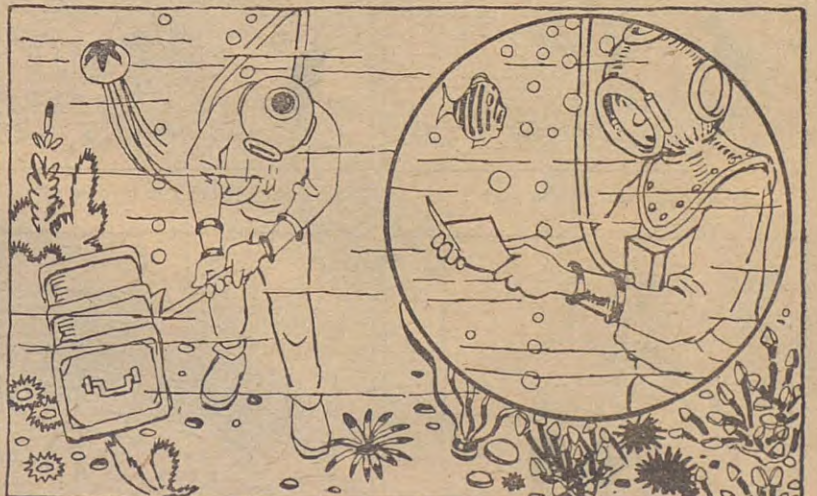
En Ramon, entusiasmat, de bus ja s'ha disfressat.

Ja és dins les ones salades entre lluços i arengades.

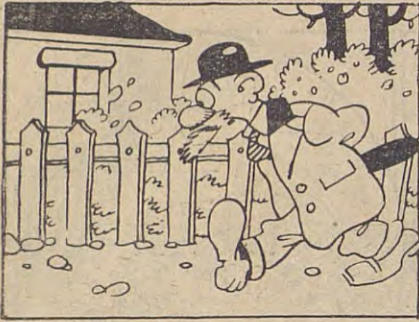
Fins que una caixa trobà on el tresor deu està.

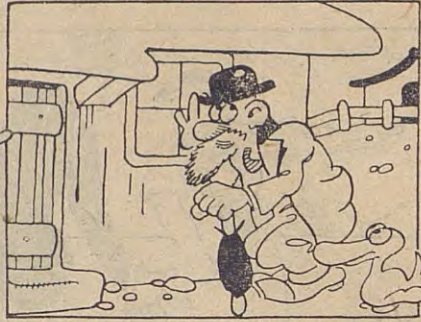
Ja l'obre amb gran il·lusió pensant en el dineró.

I un paper sols hi ha trobat de receptes d'estofat.

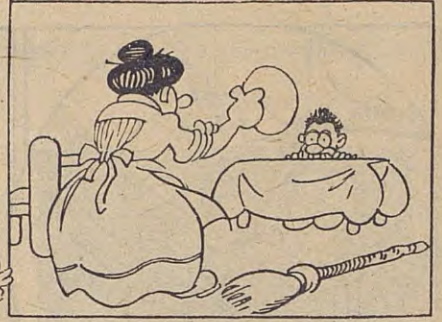
EL TAFANER

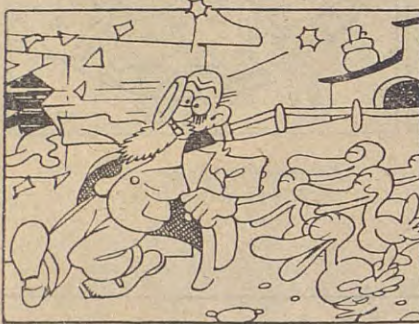
Un tafaner us presento.

—Oh, quines baralles sento!

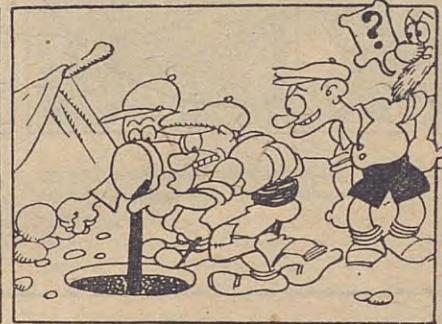
Llençava un plat la muller

i el va rebre el tafaner,

que tot escamat se'n va.

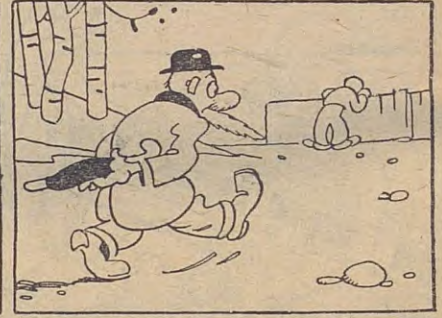
Aquí uns nois tiren quitrà.

—¿Ai caram, qui hi deu havé?

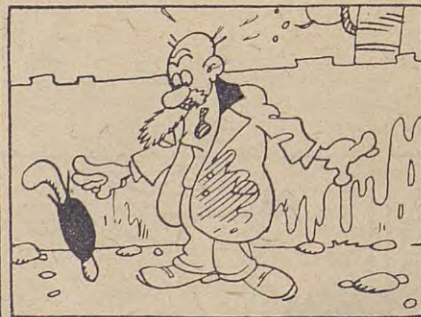
—Tu em tiraves quitrà; té!

—Què és allò que està mirant?

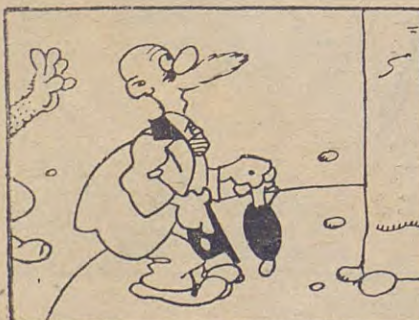
—No veig res. Seguim avant.

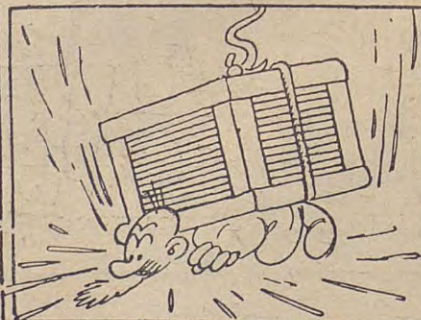
—Sí que bonic m'he posat!

—¿Què fa aquell allà parat?

—¿Què hi deu haver allà dalt?

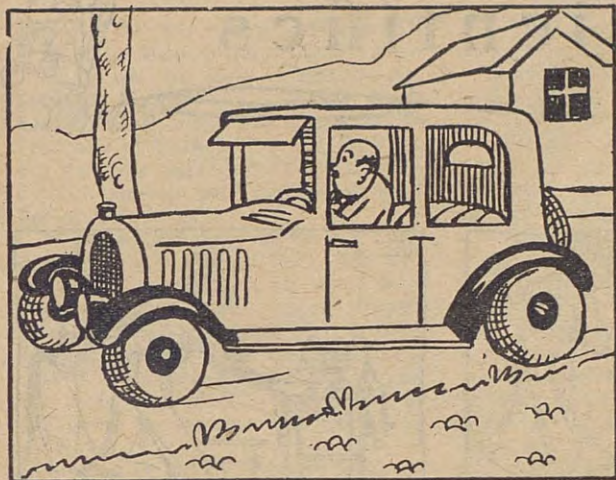

El moble a sobre li ha anat.

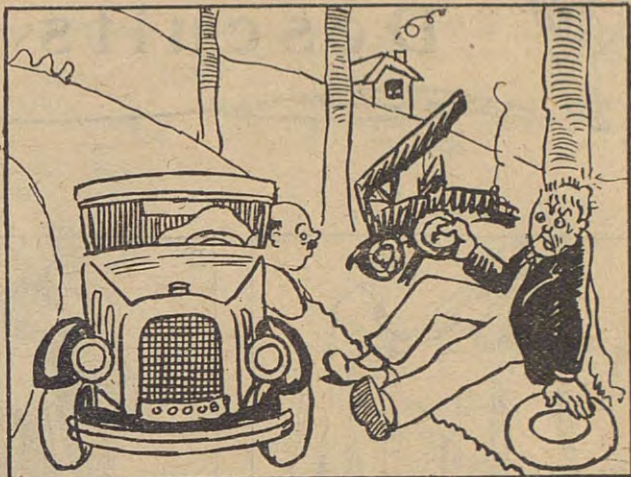

Se l'emporten ben malalt.

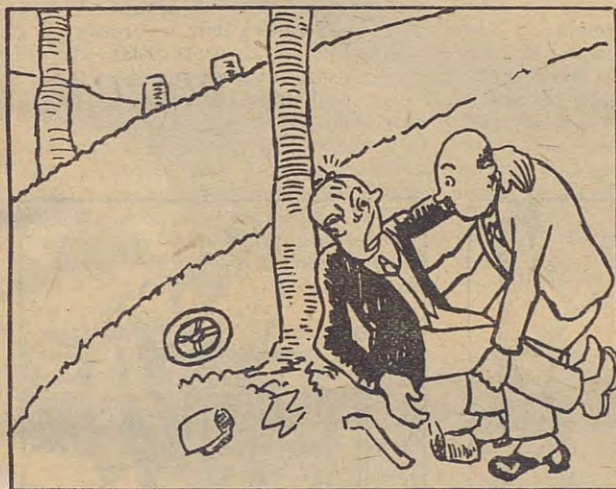
CAL APROFITAR-SE

El senyor Pancràs era aficionat a l'automòbil i cada dia anava a donar un passeig pels afores.

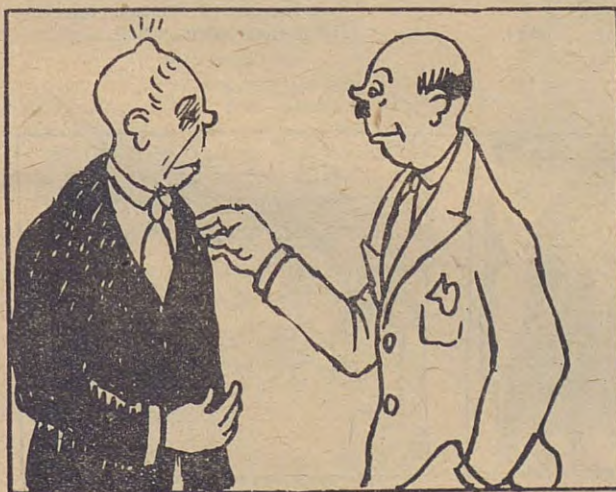
Un dia que passava per un lloc bastant solitari, veu recolzat a un arbre un senyor que havia estat víctima d'un accident.

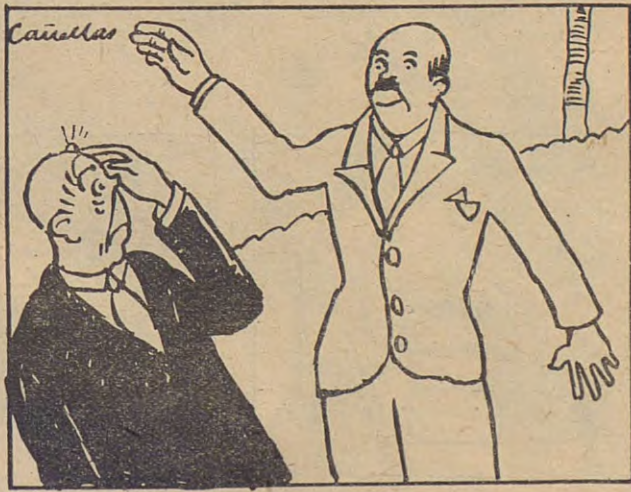
Baixa del cotxe, i després de moltes penes i treballs, el pot fer tornar en si.

Una vegada que està en disposició d'enraonar, li pregunta què li ha passat, i l'altre li diu que en passar pel pas a nivell, el tren, sense tocar el xiulet, li havia donat una trompada.

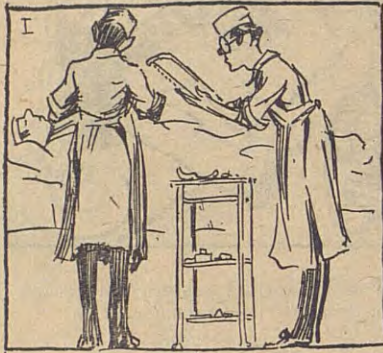

El senyor Pancràs, en sentir-ho, té una idea que la posa en pràctica.—Escolti,—li diu.—¿Ningú no ha estat testimoni de l'accident?—No.—¿No ha vingut ningú de la companyia per arreglar lo de la indemnització?—No.

—Llavors, amic, per l'amor de Déu torni a jeure i deixi'm fer-ho a mi també, a veure si em paguen quelcom de la indemnització, igual que a vostè.

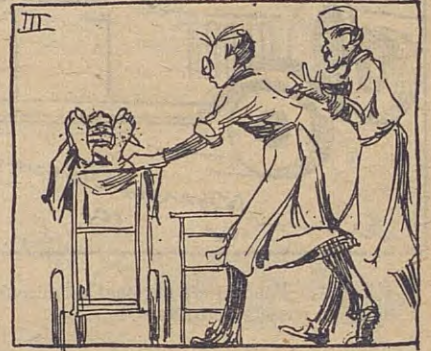
Descuits científics

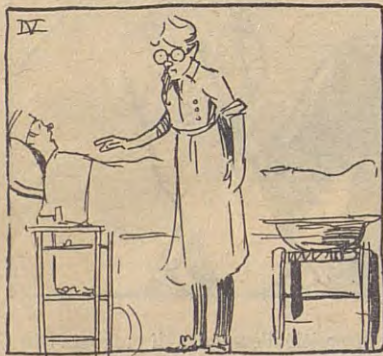
I
Un cirurgià molt famós
un malalt greu operava.
L'operació molt bé anava
i seria un èxit gros.

II
Quan la panxa fou cosida,
l'ajudant digué, esverat:
—Senyor metge, s'ha deixat
un pinça a la ferida!

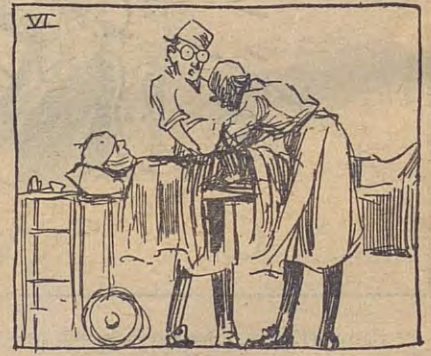
III
—Tornem a obrir de seguit!
Dit i fet, els punts desfan
i surt una pinça gran
de dintre el pobre ferit.

IV
—Ara tornem a cosir.
Pobre home! Ja està de pega.
Res, quan un hom l'ensopega,
vulgues o no, ha de patir.

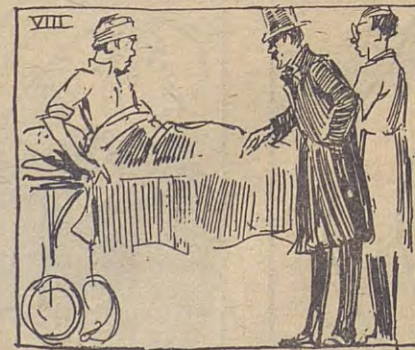
V
—Senyor metge, senyor metge!—
torna a cridar l'ajudant—
em falta l'esponja gran
que li hem deixat sota el fetge.

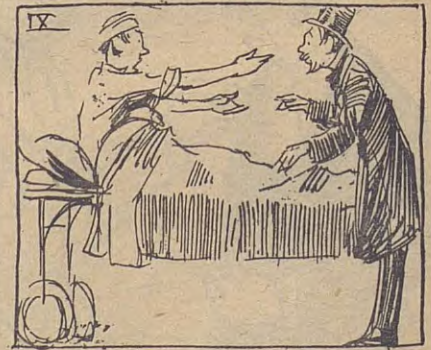
VI
—Vatua! Tornem a obrir!
No hi ha més, amic, paciència,
ja es sap que els homes de ciència
distraccions solem patir.

VII
Ja l'esponja és rescatada.
—Ves, que no hi hagi res més!
—No senyor. Ja no hi ha res,
a cosir altra vegada.

VIII
Quan s'aixecava el malalt,
diu el doctor:—¿On deu sé
el meu paraigües?, no sé...—
L'altre exclama tot formal:

IX
—Potsé el tinc sota els ronyons.
Vaja! pot tornar-me a obrir.
Però no em torni a cosir;
val més que hi posi botons.

L'aparegut

BEN ALÍ havia decidit d'anar-se'n a la Meca a besar la pedra sagrada on seia Mahoma per predicar i escriure l'Alcoran. Amb aquest viatge esperava assegurar-se l'entrada al Paradís, perquè Ben Alí era un dels més devots musulmans i volia complir estrictament la seva llei mohametana.

D'allí a dos dies sortia de Bagdad, ciutat on vivia Ben Alí, una nombrosa caravana amb destí a la ciutat sagrada i no volgué desperdicar l'ocasió d'ajuntar-s'hi. A tal fi arreglà tots els seus afers, tancà la casa i s'encaminà a la botiga del seu amic Ahmed Din, carregat amb una gerra de sequins d'or que pesava força.

—Allah et guardi, Ahmed Din.

—I Mahoma et protegeixi, Ben Alí.

—Me'n vaig a la Meca.

—Bon viatge i simun d'esquena.

—Et volia pregar que em guardessis aquesta gerra de sequins fins a la tornada.

—Prou, deixa-la dintre l'armari.

—A reveure, Ahmed Din.

—A reveure, Ben Alí.

La caravana partí i Ben Alí amb ella, cap a la Meca, on arribaren al cap de molts dies i hi practicaren llurs devocions mahometanes. Per fi, ja santificats, nets de culpa i tan innocents que quasi se'ls podia posar la llufa, s'entornaren desert enllà cap a Bagdad, la ciutat dels dos rius grans.

Així que Ben Alí fou arribat, se n'anà a demanar els seus sequins a Ahmed Din.

—Sequins? De quins sequins em parles?—féu aquest, molt seriós.

—Els sequins que et vaig confiar abans d'anar-me'n a la Meca. Tota una gerra plena...

—No sé de què em parles.

—Sí, home, si tu mateix em vas dir que la posés dintre l'armari.

—Estàs equivocat. La gerra de l'armari ha estat sempre meva.

—Ah, sí! Lladre, més que lladrel! Et denunciaré al Cadí.

—Perdràs el plet per manca de proves i et bastonejran.

Ben Alí comprengué que tenia raó el seu ex-amic i fou tanta la ràbia que li vingué que caigué esvaït.

Ahmed Din, tement que se li morís a la botiga, el féu dur per dos esclaus a casa del metge jueu Isaac Leví.

***

Isaac Leví passava l'endemà per davant de la botiga d'Ahmed Din, i aquest el cridà:

—Com segueix Ben Alí?

—Malament, molt malament.

—Voleu dir que es morirà?—féu Ahmed Din amb alegria mal dissimulada.

—Es molt fàcil, perquè la febre el domina. Està desvariejant i diu que quan sigui mort se t'apareixerà.

—Pobre home! Quines follies!

—I que et prendrà la gerra dels sequins.

—Vaja quina mania! Pobret! que es curi aviat!

Hores més tard el metge tornava a passar per la botiga.

—Ja és mort Ben Alí—digué.

—Allah l'aculli—féu Ahmet Din.

—I ses darreres paraules han estat que aquest vespre mateix vindria a prendre't la gerra.

—Què hi farem. Llàstima que no hagi mort amb coneixement!

Després de l'oració del vespre Ahmed Din tancà la botiga, encengué el llum i tragué de l'armari la gerra de sequins. No que tingués por de l'amenaça del difunt, però la prudència no perjudica mai. L'amargaria al soterrani i allà estaria ben segura.

Però quan es disposava a endur-se-la escales avall, una remor sospitosa el féu restar parat, escoltant. La porta de la botiga, ajustada, s'anava obrint i entrava per ella una mà crispada... després un braç... després un cos embolcallat amb el llençol que acostumen portar tots els difunts apareguts...

Era Ben Alí, el mort.

Ple de temor, incapaç de moure's, Ahmed Din veié com aquell espectre avençava cap a la gerra, com la prenia i l'apretava contra son pit, com se l'enduia i desapareixia per la porta.

I foll de terror, llençà una riallada nerviosa que retrunyí per la mi-sèrrima botigueta...

***

Ben Alí, carregat amb la gerra arribà a casa del metge Isaac Leví.

—Moltes gràcies, doctor, per haver-me ajudat dient a Ahmed Din que jo era mort.

—No hi ha de què. Heu recobrat els sequins?

—Sí, i a més a més he tingut bona revenja.

—Per què?

—Perquè em sembla que Ahmed Din s'ha tornat boig de l'espant.

Camí de mules

Una colla de turistes en automòbil portats, visitaven les muntanyes de Transilvània Central acompanyats per un guia que tot ho anava explicant. Després de pujar carenes i baixar a fosques valls, passar boscos i rieres, turons, muntanyes i plans, a un coll molt alt arribaren i allí pogueren notar que el camí bo s'acabava.

Així el guia els ho anuncià:

—Senyors, l'auto més no passa, perquè des d'aquí en avant sols hi poden passar mules, amb això, poden baixar i seguir a peu, si volen la muntanya visitar.

P. E. P.

—Aquest lloc és molt bo per pescar. Hi he agafat cinc peixos.

—¿Aquest matí?

—No, durant tres anys.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Es mostra que el malfactor fins de son ombra té por.

Van a fé una costellada al bosc de la Rabassada.

També aquell dia hi van dos celebèrrims malfactors.

A repartir-se el botí que van robà abans d'ahi.

Quan l'estaven repartint senten veus que van venint.

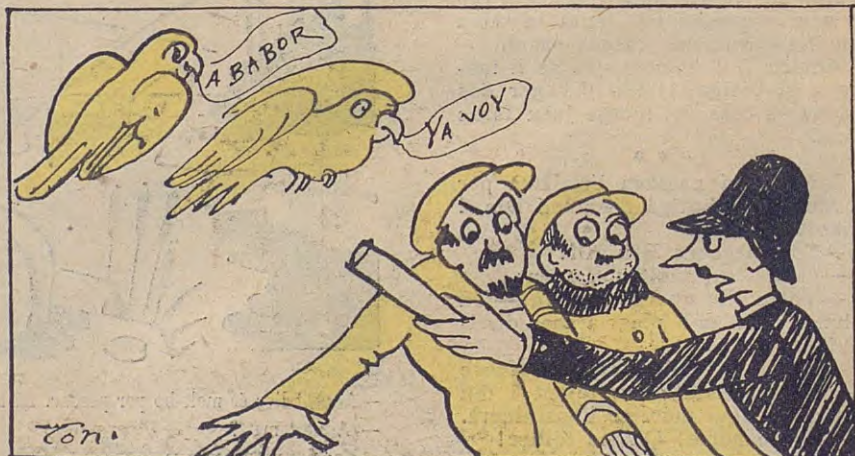
Ja s'escampen plens de por i abandonen llur tresor.

Llavors surten de l'obaga en Baliga i en Balaga.

Els diners han replegat i a un urbà els han entregat.

Mentrestant els malfactors van fugint plens de temors.

I al fi són empresonats, mercès als lloros fugats.